

Recunoaștere

Samoila

Îmi presimt căderea, Doamne,
Am ajuns la vârsta-n care
Simt cum plouă-n mine toamne,
Mohorâte și avare.

Am iubit și iubesc încă,
Deși nu-s crezut mereu,
Doamne, tu ai dat poruncă
Uneori să fiu ateu?

De ce mi-ai lăsat speranța
Că voi fi ceva în lume?
De ce mi-ai ars siguranța,
Lăsând draci să mă sugrume?

Tot ce este pieritor
Și cu care ne fălim
Râde azi biruitor,
Ce rost are să gândim?

Te-aș ruga să îmi răspunzi,
Nu mă pune să hulesc,
Spune, oare, ce ascunzi?
Dacă-s prost, de ce gândesc?

Îți place să râzi de mine
Sau de tine râzi acum?
Că sunt chip zidit, știi bine,
După chipul tău cel bun.

Tu Te joci, spune-mi cinstit!
Crezi că știu câte știi tu?
Nu știu, deși mi-am dorit
De când mama mă făcu.

Ori ți-e teamă, ori ți-e greu
Să mă lași acum la poartă,
Chiar pe mine, tot un zeu,
De greșesc, mă iartă!

Eu te rog, ca fiu al tău,
Dă-mi puterea să-nțeleg
Ce e bine, ce e rău

În credința ce-o culeg.

Dă oricui ce vrei să dai
Și iubire, și răceală,
Cheamă-mă, de vrei, și, hai!
Nu mai fă pe mine școală!

De atâtea mii de ani
Zidit-ai ființa-n sine,
Mi-ai spus cum să fac și bani
Sau să cer, dar este bine?

Știi, desigur, că am dat
Doar iubire, asta am,
Nu cumva te-am supărat
Că nu prea mă țin de hram?

Cunoști bine, că de vreau
Să iubesc, sau să urăsc,
Nu în mine astea stau,
Tot din tine izvorăsc